

yderligere oplysninger, kan han straks eller senere indhente alle nødvendige oplysninger om betalingssystemet efter forslaget § 16, stk. 2. Forbrugerombudsmanden vil således altid kunne få alle relevante oplysninger, som er nødvendige for tilsynsvirksomheden. Det skal i den forbindelse fremhæves, at Forbrugerombudsmanden også kan iværksætte egentlige sikkerhedsundersøgelser, og at der ved sådanne undersøgelser kan trækkes på eksterne konsulenter og sikkerhedsekspertter, jf. forslaget § 16, stk. 4. Herved kan tilsynsvirksomheden tilrettelægges mere hensigtsmæssigt ud fra de givne ressourcer.

Til stk. 3

Efter stk. 3 skal ændringer i anmeldte forhold efterfølgende anmeldes. Sker der ændringer i udsteders navn, adresse eller selskabsform, skal disse anmeldes. Herudover skal der alene indgives en ændringsanmeldelse, når informationsmaterialet efter § 7 ændres. Ændringsanmeldelse vil da blot kunne ske ved at indsende dette materiale. Informationsmaterialet vil typisk skulle ændres, når der sker ændringer i betalingsystemet af betydning for brugerne.

Til stk. 4

Stk. 4 svarer til betalingskortlovens § 6, stk. 2.

Betalingskortlovens § 7, stk. 5, om at en anmeldelse ikke indebærer en godkendelse, er ikke medtaget, da den må anses for overflødig, da en anmeldelse til en offentlig myndighed i sig selv ikke indebærer en godkendelse. At reglen ikke er medtaget i lovforslaget betyder derfor ikke en ændring i forhold til gældende ret.

Til § 7

Bestemmelsen fastsætter udsteders pligt til at give information om betalingsmidlet. Bestemmelsen erstatter betalingskortlovens §§ 13 og 26 b og er gjort generel anvendelig.

Betalingskortloven stiller en række detaljerede krav til de oplysninger, der skal gives til brugerne. Dette har i praksis betydet, at informationsmaterialet er blevet for detaljeret og for langt til, at almindelige mennesker overkommer at læse det og sætte sig ind i de krav, som udstederen stiller til brugeren. De gældende regler indebærer en betydelig risiko for, at brugeren ikke bliver bekendt med væsentlige oplysninger, idet disse oplysninger "drukner" i mængden af mindre væsentlige informationer.

Til stk. 1

Ved forslaget i stk. 1 er der derfor lagt op til, at reglerne forenkles, så det i langt højere grad bliver udstederens ansvar, at de væsentlige og nødvendige oplysninger bliver kommunikeret ud til brugerne. Det er i forslaget præciseret, at brugeren ved indgåelsen af aftalen skal have de oplysninger, som er nødvendige for, at brugeren kan anvende betalingsmidlet sikkert og hensigtsmæssigt. Brugeren skal også have oplysninger om typiske omkostninger ved brugen af betalingsmidlet. Endvidere skal brugeren gøres særlig opmærksom på de sikkerhedsmæssige krav, der stilles til brugeren, og hvilket ansvar brugeren kan ifalde ved tredjemands misbrug af betalingsmidlet.

Bestemmelsen indeholder således ikke en udtømmende opregning af, hvilke oplysninger brugeren bør have. Det vil i et vist omfang afhænge af det enkelte betalingsmiddel og af systemets indretning. Er der knyttet kredit til betalingsmidlet, skal de oplysningsforpligtelser, der gælder efter kreditaftaleloven, selv sagt opfyldes. Ligeledes er det klart, at relevant information i relation til behandling af personoplysninger skal gives i medfør af lov om behandling af personoplysninger.

Oplysningsforpligtelsen er ikke længere bundet af en bestemt form. Det er derimod præciseret i loven, at oplysningerne skal gives i et let og klart forståeligt sprog.

Forbrugerombudsmanden har mulighed for konkret at påtale informationsmateriale, som ikke opfylder de krav, bestemmelsen angiver.

Til stk. 2

Til stk. 2

Efter stk. 2 bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger informationsmaterialet skal indeholde.

En sådan regel er hensigtsmæssig, da der herved på en relativ enkel måde vil kunne fastsættes mere specifikke krav til udstederne, hvis der måtte vise sig et behov herfor. Ligeledes kan reglen anvendes, hvis der i EU fastsættes regler for oplysningsforpligtelsen.

Til § 8

Bestemmelsen fastslår, at brugeren som udgangspunkt har krav på en kvittering ved enhver transaktion, men at en sådan dokumentation kan gives på anden måde, hvis dette giver brugeren en ligeså let adgang til at gøre sig bekendt med, hvorvidt og hvornår den pågældende transaktion er gennemført. Bestemmelsen afløser betalingskortlovens §§ 15 og 26 c. Forslaget tager hensyn til den teknologiske udvikling og indebærer, at oplysningerne ikke nødvendigvis skal gives i papirform. Ved at indføre en generel bestemmelse for alle betalingsmidler er det ikke praktisk mu-